

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ ПРЕД ВИТРИНАТА

chitanka.info

Вратът му беше толкова мършав, че се чудех как поддържа табличката — дървена табличка с въженца. Не беше сам. На плочника стояха с таблички и други момчета, но аз купувах цигари винаги от него, защото беше най-малък.

Знаех, че е сираче и че се казва Диало. Момчето само ми каза — както всички сенегалци, и то говореше френски.

В центъра на Дакар черните деца бяха продавачи, прислужници в хотелите или носачи.

Французойчетата — в бели ризки, къси панталонки и лъснати обувки — се разхождаха с бавачките си. Бавачките държаха за ръце дори и по-големите момченца, да не би, не дай боже, да се смесят с черните!

Веднъж внезапно рукна дъжд — топъл, но силен дъжд, който за две минути превърна улиците в клокочещи реки. Тропически дъжд. Затичах към хотела. Малките продавачи на цигари се бяха приютили под стряхата. С ококорени, радостни очи Диало гледаше танцуващата вода. Под стряхата се бяха подслонили много хора и дъждът, който не правеше разлика между бели и черни, ги бе събрал на сушина заедно. До Диало стояха две момченца. Бавачките им, обърнати гърбом, гледаха витрината и бяха забравили възпитаниците си.

Чух как по-малкото каза на другото:

— Морис, какво мислиш: ако го пипна, ще си очерня ли пръста? Брат ми каза, че кожата им пуска черно.

— Глупости! Ти говориш глупости, Роберт. Не вярвам да пуска черно. Но ако искаш, може да опитаме.

— Опитай тогава — каза Роберт.

— Не искам, гнус ме е.

— Нали казваш, че кожата не пуска черно?

— И да не пуска, все ми е едно. Не искам да знам. Опитай ти!

— Страхуваш се, Морис! Страхуваш се от черните.

— Аз ли? — Морис сви ръката си: — Пипни тук! Усецаш ли мускула?

Роберт допря пръстите си.

— Коров е — каза той, — но се боиш от черния. Я виж колко е малък, а те е страх.

— Ти си глупак! Черните са хилави. Ние ядем масло и прием мляко, затова сме бели и силни. Те ядат черен хляб. Ти си глупак,

Роберт, и нищо не разбираш.

— Хайде, пипни го, щом не се боиш!

Морис протегна ръка и докосна с показалеца си челото на Диало. Негърчето се дръпна уплашено, но нямаше къде да отиде, защото беше претъпкано с хора, а дъждът продължаваше да плющи.

— Казах ли ти? Не пуска черно! — Морис показва пръста си на другото момче.

— Ти едва го допря, затова не се изцапа — рече упорито Роберт. — Ти си страхливец.

— Сега ще видиш, че не съм! — рече ядосано Морис и удари плесница на негърчето.

Две негърчета, по-големи от Диало, се приближиха и едното бутна с лакътя си французойчето:

— Защо го биеш?

Морис побледня и уплашено потърси с очи бавачката си. Тя гледаше витрината и говореше с бавачката на Роберт.

Негърчето хвана ръката му над лакътя.

— Морис, цапни му един! — извика Роберт. — С твоите мускули!

— Пусни ме! — рече наперено Морис, насърчен от думите на приятеля си.

— Какво ти е направил? — каза негърчето, без да пуска ръката му. — Ами ако и аз ти ударя една плесница?

— Остави го — рече един възрастен негър, — ще си изцапаш ръката.

— Нищо — усмихна се черното момче, — после ще я измия. — И залепи черната си ръка върху бялата буза на французойчето.

— Мадам Ивет! — извика Морис на бавачката си, разтреперан и готов да заплаче. — Черните ме бият. — И той избяга на улицата. След него хукна и Роберт.

Бавачките хванаха за ръце момчетата и без да обръщат внимание на дъжда, тръгнаха по улицата.

— Морис — крещеше Роберт, — знаеш ли, че пръстите на негърчето са оставили червено върху бузата ти. Ама как! Брат ми лъже ли?

Мъжете под стряхата се засмяха. Белите не се намесиха, защото черните бяха повече, а и аз съм забелязал, че големите хора не обичат

да се бъркат в разправиите на децата.

Диало остави табличката си под стряхата, излезе на улицата, радостно заподскача и викна:

— Ехе, дъжда! Хубаво е, когато вали!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.